

Пролог

Було колись прокляття

18 років тому...

Важке нічне повітря розітнув перший крик немовляти, й усі жінки в покоях водночас видихнули з полегшенням. Окрім Гесперії.

Поглядом вона уважно вивчала тіні.

Чи дивиться король? Чи заचाївся десь у мороку, щоби пересвідчитись у виконанні свого наказу?

Коли в Аридському домініоні народжувалося немовля, його мала благословити піщана німфа. Століттями цю місію виконувала саме Гесперія — освячувала появу королівських спадкоємців іменем богині домініону. Шкіра Гесперії була забарвлена в кольори пустель, із яких походив її рід, тому жінки в покоях припускали, що вона є найшанованішою помічницею небожительки.

А втім, ніхто й не здогадувався, що це шпигунка.

І що наразі її поява не пов'язана з благословенням.

Перерізавши пуповину, повитуха загорнула немовля в м'яку ковдрочку. Проте матері не віддала. Змогла і майже безсила, дружина принца досі сиділа з розсунутими ногами на пологовому стільці, а її дитя забрала

королева, що формально вважалася головною над Гесперією.

Але та служила не володарці Ариди, а *йому*.

Ейдолонів. Королю Тиндри. Холодному, жорстокому брехунові, що майстерно ховався під машкарою чарівливості.

— Що там? — вимогливо запитала породілля безкровними вустами, щойно служниця приклала до її чола тканину, змочену в прохолодній воді.

Навіть не глянувши на неї, королева впила очима в дорогоцінний крихтний згорток.

— Спадкоємиця, — відказала надто грубо для такої врочистої миті. — Тебра Ютерія I, принцеса Аридська.

— Дівчинка? — схлипнула мати. — Але ж чоловік хотів спадкоємця!

Її величність хижо звузила свої сині очі й вишкірилася:

— Кажеш, мій покійний син бажав хлопчика? Та якби не *королеви*, від цього домініону й порошок б не лишилося!

З огляду на стан пустельного краю за її влади, Гесперія не була в цьому впевнена. Арида зубожіла, і кількість охочих жити тут дедалі скорочувалася. Проте колись німфа припустилася помилки — дала обітницю іншому монархові, тож зараз їй було начхати.

Дочекавшись, поки королева кивне, Гесперія зробила крок уперед і схилилася над немовлям. Жилами цієї дівчинки, як і всіх її попередниць, текла кров імперіумів. Утім у ній німфа відчула енферну — володарку з рідкісною здібністю впливати на душі, притаманною лише її лінії.

Саме те, чого хотів король.

І от на цю дитину німфі було наказано накласти прокляття.

Шепіт Гесперії полинув над немовлям, проте вже за кілька слів вона вклякла від дивного видіння, що промайнуло перед її очима. У думках спалахнуло усвідомлення того жахиття, яке накриє весь світ, якщо продовжити розпочате.

Гесперія відсахнулася. Чи такого майбутнього прагнув Ейдолон? Останнім часом він геть упав у відчай і казна-чому забажав, щоб цю енферну прив'язали до нього ще до того, як вона виявить свої здібності.

Породілля протяжно застогнала, а тоді зігнулася, тримаючись за досі опуклий живіт. Покоями прокотилася хвиля шепоту і зойків.

Друга дитина.

На відміну від решти присутніх, Гесперія не здивувалася. Спадкоємиці-близнючки в цій династії монархів народжувалися через покоління. Таким був найбільший секрет Ариди. Завагалася ж німфа з іншої причини. Через видіння, що постало перед нею, та... нові можливості.

Чи наслідую я кинути виклик королю?

Королева підсунула до неї новонароджену:

— Завершуй.

І вона ухвалила рішення. Замість прокляття прошепотіла благословення й торкнулася чола дівчинки безіменним пальцем.

Відтак повільно позадкувала, заледве притлумлюючи всеохопне тремтіння від усвідомлення скоєного... і того, що ще доведеться зробити. Чи бачив *він*? Останніми роками складалося враження, ніби його сили вичерпуються, тож, імовірно, він і не спроможний був

спостерігати з тіні. Та зрештою, Гесперію це не обходило, адже вона власноруч викувала свою долю. Слухаючи, як несамовито волає породілля, німфа думала, що це симфонія, присвячена її прокляттю.

— Немовля розташоване неправильно, — мовила повитуха. — Я мушу це виправити, щоб ми не втратили ні його, ні матері.

На обличчі правительки, як завжди, не відбилася жодної емоції.

— Рятуйте дитину, — наказала вона хрипко.

Крики розтинали повітря знову й знову, аж поки знагла не запала тиша. А за мить її порушив плач другої новонародженої — пронизливий і сповнений люті на цілий світ.

Не очікуючи знаку від королеви, Гесперія підступила до мокрого й слизького немовляти. Цілком передбачувано то була гайлора. Усі пари королівських близнючок народжувалися такими: одна — енферна, друга — гайлора. Німфу це влаштовувало. Вона зашепотіла над молодшою дитиною, наповнюючи силою кожен звук.

— У цьому нема потреби, — мовила королева, якій невямки було, що коїться насправді.

Ритуал мав завершитися дотиком, і щойно палець Гесперії торкнувся крихтної ручки, як до принцеси потоком ринула магія — а разом і прокляття.

Чи передбачав таке його величність Ейдолон? *Закладаюся, що ні, безсмертний ти виродку!*

Та хай там як, а вороття немає. Він не дізнається про ошуканство, допоки не знайде майбутню королеву Аридську і не відчує... нічого.

Правда спливе на поверхню лише тоді, коли він зустрінеться поглядом із її сестрою.

На другу новонароджену королева навіть не глянула. Натомість її очі зупинилися на одному із закутків, і тут-таки на світло звідти вигулькнула незнайомка у важкому вбранні з каптуром, що надійно приховував обличчя (хоча навкруги панувала задущлива пустельна спека). Підступивши до немовляти, жінка відібрала його в повитухи, а коли та стривожено-запитально подивилася на правительку, її величність пригрозила — чи то пак пообіцяла — помститися кожному, хто насмілиться їй заперечити.

— Друга народилася мертвою. Мертвою! Усі затямили?

Гесперія сумнівалася, чи доживе до тієї миті, коли зможе комусь бодай словом на це натякнути — а що й казати про розголос усіх таємниць, які вона зберігала століттями. І жодна присутня тут нічого не вибовкає. Хіба що дурепа, якій не шкода власного життя.

А щодо прокляття... Настане день, який покладе край обітниці мовчання.

Халупа й Відьма

Нині...

Єдина зірка поволі лине небом повз моє блаженське вікно без скла. Спостерігаючи за нею, я вимірюю час і вичікую.

Скільки пам'ятаю себе, тільки це й роблю: очікую нагоди вшитися геть. Чекаю, поки мене прикличуть виконати обов'язок. Чекаю на Омму, яка виховує мене змалечку й керує моїми діями. Чекаю на мить, коли стану кимось або чимось — тільки б не тією, ким є насправді.

Меренеїта Еванджелін XII, принцеса Ариди, одна з двох близнючок-спадкоємиць, що останніми прийшли в цей світ. Комуś із нас належить володарювати, а комуś — ховатися в тіні та потай підміняти сестру в разі небезпеки. Тож фактично я чекаю на... смерть.

Підібгавши коліна до грудей, подумки мандрую нічним небом. Лишилося зовсім трішки.

Іще малою я самотужки навчилася вислизати звідси. Нерозумно й безглуздо? Нехай, адже пустеля — єдине місце, де я стаю звичайною *Мерен* і де живе Каїн. Його народ подорожує пісковими обширами та іноді зупиняється у великому місті, щоби продати свій товар.